

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

PŘÍPAD HARRYHO BOSCHE

MICHAEL
CONNELLY

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

MICHAEL
CONNELLY

2017

Copyright © 2016 by Michael Connelly
Translation © 2017 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE WRONG SIDE OF GOODBYE,
vydaného nakladatelstvím Little, Brown and Company, New York 2016,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Petra Biache
Korektorky: Karla Bedrlíková a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2017

ISBN 978-80-7498-231-6

*Pro Vin Scullyovou
Děkuji nastotisékrát*

Vyřítili se z úkrytu v gigantické trávě směrem k místu, kde přistála helikoptéra. Pětice mužů se rozdělila, aby mohla naskočit z obou stran, a jeden z mužů řval: „Běž! Běž! Běž!“ jako by kterýkoli z nich potřeboval popohnat, jako by bylo nutné, aby jim někdo připomínal, že tohle jsou nejnebezpečnější vteřiny v jejich životě.

Vítr od vrtule ohýbal trávu až k zemi a rozháněl kouř ze signální dýmovnice na všechny strany. Turbína nabrala otáčky, aby byla připravena na pokyn zvednout tak těžký náklad, a její řev všechny ohlušil. Kulometčíci u dveří postupně každého chytili za popruhy batohů a vtáhli je na palubu. Během chvilky byl vrtulník znovu ve vzduchu. Zdálo se, že si vlastně sedl jen na okamžik, jako když se vážka dotkne vodní hladiny.

Vrtulník se naklonil na stranu v pomalé zatáčce a před dveřmi na levé straně se objevila řada stromů. Ve stejném okamžiku se mezi fíkovníky zableskly výstřely z hlavně. Kdosi zařval: „Ostřelovači!“ – jako by snad střelec u dveří potřeboval okomentovat, co má před sebou.

MICHAEL CONNELLY

Byla to léčka. Tři záblesky, tři ostřelovači. Čekali, až se vrtulník líně zvedne a na vzdálenost dvou set metrů se stane snadným cílem.

Střelec zahájil palbu ze své M60 a olovo z kulometu začalo kosit vrcholky stromů. Ostřelovači však neustávali ve střelbě. Hladký trup vrtulníku neměl žádné pancéřování. Takhle se kdysi rozhodl někdo tisíce kilometrů odtud, protože dal přednost rychlosti a obratnosti před zbytečnou váhou a také ochranou.

Jedna kulka zasáhla kryt turbíny a hlasité bouchnutí připomnělo jednomu z bezmocných mužů zvuk baseballového míčku, který po špatném odpalu dopadl na kapotu auta stojícího za hřištěm. Následovalo tříštění skla, když další kulka prošla kokpitem. Byla to rána, jaká se podaří jednou z miliónu, protože zasáhla pilota i kopilota. Pilot byl na místě mrtvý a kopilot se chytil rukama za hrdlo v instinktivní, avšak zoufalé snaze zastavit krev, která mu proudila z těla ven. Helikoptéra se roztočila proti směru hodinových ručiček a stala se neovladatelnou. Naklonila se směrem od stromů a zamířila přes rýžová políčka. Chlapi vzadu začali bezmocně rvát. Muž, kterému se před okamžikem vybavil baseballový míček, se pokusil zorientovat. Svět za trupem se točil. Upřel pohled na jediné slovo na kovové stěně dělící kokpit od nákladového prostoru. Stálo tam „Advance“, přičemž čárku v písmenu A tvořila šipka ukazující směrem vpřed.

Muž z toho slova nespustil oči, ani když řev chlapů kolem něj zesílil, a on ucítil, jak vrtulník ztrácí výšku. Sedm měsíců čekání v záloze najednou vystřídala velmi zkrácená služba. Bylo mu jasné, že zpátky už se nevrátí. Tohle byl konec.

Poslední, co uslyšel, byl čísi výkřik: „Držte se! Držte se!“ –

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

jako by snad bylo možné, že by náraz někdo na palubě přežil, nemluvě o plamenech, které jistě přijdou po něm. O kulometech Vietcongu už pak vůbec nemělo smysl uvažovat.

Zatímco ostatní v panice řvali, on si jen sám pro sebe zašeptal jedno jméno.

„Vibiano...“

Věděl, že už ji nikdy neuvidí.

„Vibiano...“

Vrtulník se zabořil do jednoho z bahnitých rýžových políček a vrtule se rozletěla na milión kovových kousků. V příštím okamžiku se vznítilo rozlité palivo a po palubě vraku i po bahnité vodě se rozběhly plameny. Do vzduchu se vyvalil oblak černého kouře a označil vrak stejně, jako prve dýmovnice místo přistání.

Ostřelovači dobili zbraně a čekali, až se objeví záchranné vrtulníky.

KAPITOLA 1

Boschovi nevadilo čekat. Měl opravdu nádherný výhled. Nechtělo se mu sedět na gauči v místnosti pro hosty; namísto toho stál s tváří téměř u skla a shlížel přes střechy domů v centru až k Atlantskému oceánu. Byl v padesátém devátém patře budovy U.S. Bank Tower a Creighton ho nechával čekat, protože takhle to dělal vždy už od doby, kdy pracoval v Parker Center, kde sídlila LAPD. Tam byl ovšem z místnosti pro hosty vidět jen kousek radnice. Creighton se od chvíle, kdy skončil u losangeleské policie, přestěhoval jen o pět bloků směrem na západ, ale o to se posunul výš, až do oblačných výšin místních finančních bohů.

Navzdory tomu výhledu však Bosch stejně nechápal, proč si někdo zřizuje kancelář v mrakodrapu. Tohle byla nejvyšší budova západně od Mississippi a už se stala dvakrát cílem teroristických útoků, naštěstí zmařených. Bosch si uměl představit, že kromě standardního stresu z práce musejí každé ráno všichni, kdo sem vstoupí velkými skleněnými dveřmi, pociťovat ještě strach o život. Možná se jim však brzy uleví,

MICHAEL CONNELLY

protože jen pár bloků odtud vyrůstá další skleněná věž tyčící se až k nebi s názvem Wilshire Grand Center. Jakmile bude dokončena, stane se právě tato budova nejvyšší západně od Mississippi a zřejmě převezme i roli vyhledávaného cíle.

Bosch byl nadšený z každé příležitosti podívat se na své město takhle z výšky. Ještě jako mladý detektiv často brával služby navíc jako pozorovatel v jedné z policejních helikoptér, jen aby se mohl proletět nad Los Angeles a připomenout si, jak je nekonečně rozlehlé.

Podíval se pod sebe na dálnici číslo 110, byla zasekaná až k historickému centru South-Central. Taky si všiml, kolik je na střechách pod ním heliportů. Vrtulník se v poslední době stal dopravním prostředkem prominentů. Do práce v aréně Staples Center prý létali dokonce někteří z lépe placených basketbalistů.

Sklo bylo tak silné, že přes něj neprošel žádný zvuk. Město pod Boschem bylo tiché. Slyšel jen, jak recepční kousek za ním stále dokola zvedá telefon a zdraví: „Trident Security. Co pro vás mohu udělat?“

Boschův pohled padl na rychle se pohybující policejní vůz mířící na jih od Figueroa směrem k čtvrti přezdívané L.A. Live. Viděl velké 01 na víku kufru a poznal, že auto patří Centrální divizi. Brzy se za ním objevil policejní vrtulník s označením LAPD, který letěl níže, než Bosch v tuhle chvíli stál. Bosch ho sledoval pohledem, když ho vyrušil hlas přicházející zezadu.

„Pane Boschi?“

Otočil se a spatřil uprostřed místnosti ženu. Nebyla to ovšem recepční.

„Jmenuji se Gloria. Mluvili jsme spolu po telefonu,“ řekla.

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

„Aha, ano,“ odpověděl Bosch. „Vy jste asistentka pana Creightona.“

„Ano, ráda vás poznávám. Můžete jít dál.“

„To je fajn. Ještě chvilku a skočil bych dolů.“

Neusmála se. Vyvedla Bosche dveřmi na chodbu, kterou zdobily zarámované akvarely pověšené v dokonalých roze-stupech.

„Je to nárazuvzdorné sklo,“ odpověděla. „Vydrží sílu hurikánu kategorie pět.“

„To jsem rád, že to vím,“ poznamenal Bosch. „A dělal jsem si srandu. Váš šéf je známý tím, že nechává lidi čekat, dělal to už jako zástupce vedoucího policejního oddělení.“

„Ale? Opravdu? Tady jsem si ničeho takového nevšimla.“

To Boschovi nedávalo smysl, protože ho právě vyzvedla po patnácti minutách, které uběhly od smlouveného času schůzky, na kterou přišel včas.

„Určitě se to dočetl v nějaké příručce pro vedoucí pracovníky, když povyšoval,“ řekl Bosch. „Znáte to, ne? Necháte lidi čekat, i když přijdou přesně. Když je pak pozvete dovnitř, máte navrch a zároveň tím dáváte najevo, že máte spoustu práce.“

„Tuhle obchodní strategii neznám.“

„To je spíš policejní strategie.“

Vešli do kancelářských prostor. V první kanceláři stály dva oddělené stoly. U jednoho seděl muž v obleku, tak dvacetiletý, druhý stůl byl prázdný a Bosch předpokládal, že patří Glorii. Prošli mezi nimi ke dveřím, Gloria je otevřela a ustoupila stranou.

„Račte dál,“ řekla. „Mohu vám přinést vodu?“

„Ne, děkuji,“ odpověděl Bosch. „Není třeba.“

MICHAEL CONNELLY

Bosch vstoupil do ještě větší kanceláře, v níž byl pracovní stůl umístěný po levé straně, zatímco v té pravé tvořily dvě pohovky a skleněný konferenční stůl část pro neformální posezení. Creighton seděl za stolem a dával tím najevo, že schůzka s Boschem bude naopak formální.

Už to bylo více než deset let, co Bosch viděl Creightona osobně. Nepamatoval si, kdy se naposledy setkali, ale předpokládal, že to bylo při poradě jednotky, na kterou přišel Creighton učinit nějaké prohlášení týkající se finančních fondů na přesčasy nebo cestáky. Creighton měl tehdy kromě jiných řídicích povinností na starosti finance – nebo spíš hledání skrytých rezerv a šetření. Proslavil se tím, že vydal velmi přísné nařízení týkající se proplácení přesčasů, o které museli zaměstnanci žádat na speciálních zelených formulářích a které museli mít schválené od nadřízeného. Vzhledem k tomu, že schválení, nebo spíše neschválení, přišlo většinou až poté, co byl přesčas odpracován, chápali všichni tenhle nový systém jako snahu odradit policisty od práce přesčas, a nebo, což bylo ještě horší, je měl přimět pracovat přesčas zdarma a bez nároku na náhradní volno. Muselo to být zhruba v téhle době, kdy si Creighton vysloužil univerzálně používanou přezdívku „Kretén“.

Třebaže Creighton krátce poté odešel od policie do soukromého sektoru, jeho „zelené příšery“ se stále používaly. Nezanechal po sobě žádnou historku o odvážné záchranné akci, ani o přestřelce, při níž by zneškodnil gangstera ze samé špičky ledovce. Zanechal po sobě zelený formulář na neproplácení přesčasů.

„Harry, pojd' dál,“ řekl Creighton. „Posaď se.“

Bosch přešel ke stolu. Creighton byl o pár let starší než

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

Harry, ale vypadal dobře. Stál za stolem a podával mu ruku. Na sobě měl šedý oblek šitý na míru na jeho udělané tělo. Byly z něj cítit peníze. Bosch mu potřásl pravicí a pak se posadil na druhou stranu stolu. Na tuhle schůzku se nijak zvlášť neoblékl: seděl tu v modrých džínách, modré riflové košili a popelavém manšestrovém saku, které měl už dobrých dvanáct let. Všechny pracovní obleky z dob, kdy ještě sloužil u policie, dnes visely bezpečně uložené v igelitových pytlích. Neměl v úmyslu žádný z nich vytahovat jen kvůli schůzce s Kreténem.

„Jak se máte, šéfe?“ zeptal se.

„Už nejsem šéf,“ odpověděl Creighton se smíchem. „To bylo dávno. Klidně mi říkej Johne.“

„Tak jo, Johne.“

„Promiň, že jsi musel čekat. Měl jsem na telefonu zákazníka a zákazník je až na prvním místě, nemám pravdu?“

„Jasně, v pohodě. Kochal jsem se výhledem z okna.“

Okno za Creightonem nabízelo výhled na opačnou stranu, na severovýchod přes čtvrt s názvem Civic Center až na zasněžené vrcholky hor u San Bernardina. Bosch však hádal, že Creighton si tuhle kancelář nevybral kvůli horám. Tím důvodem bylo spíš správní centrum města Civic Center. Od svého stolu totiž shlížel na věže radnice, budovu policie i na budovu Los Angeles Times. Creighton byl nyní nad všemi.

„Dívat se na svět odtud je skutečně úchvatné,“ přikývl Creighton.

Bosch rovněž přikývl a přešel k věci.

„Tak jo,“ řekl. „Co pro tebe můžu udělat, ... Johne?“

„No, hlavně bych ti rád poděkoval, že jsi vůbec přišel,

MICHAEL CONNELLY

i když jsi nevěděl, co po tobě chci. Gloria říkala, že nebylo lehké tě přesvědčit.“

„Jo, to nebylo, omlouvám se. Ale řeknu ti to stejné, co já. Jestli jde o práci, nemám zájem. Já už práci mám.“

„Slyšel jsem. V San Fernandu. Ale tam jsi jenom jako detektiv dobrovolník, ne?“

Řekl to poněkud posměšným tónem a Bosch si vybavil repliku z filmu, který kdysi viděl: „Pokud nejste policajt, jste takhle malinký.“ Ta věta se dala vykládat tak, že pokud pracujete pro malé policejní oddělení, jste taky takhle malinký.

„Mám tolik práce, kolik chci,“ odpověděl. „A taky mám soukromou licenci a čas od času něco vezmu.“

„Všechno po známotech, že?“ řekl Creighton.

Bosch se na něj na okamžik zadíval.

„Má na mě udělat dojem, že sis mě prověřil?“ zeptal se nakonec. „Nemám zájem tady pracovat. Je mi jedno, za kolik by to bylo, a nezajímá mě, jaké bych měl případy.“

„Dobře, tak já se tě na něco zeptám, Harry,“ řekl Creighton. „Víš, co tady děláme?“

Bosch se podíval Creightonovi přes rameno na zasněžené hory a teprve pak odpověděl.

„Vím, že zajišťujete top ochranu pro lidi, co si to můžou dovolit,“ řekl.

„Přesně tak,“ přikývl Creighton.

Ukázal tři prsty na pravé ruce a Boschovi došlo, že jimi znázorňuje trojzubec, anglicky trident, který měla jeho firma v názvu.

„Trident Security,“ řekl Creighton. „Specializujeme se na ostrahu financí, technologií i osob. Pobočku v Kalifornii jsem založil před třemi lety. Máme základnu tady, v New Yorku,

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

Bostonu, Chicagu, Miami, taky v Londýně a ve Frankfurtu. Chystáme se otevřít zastoupení v Istanbulu. Jsme ohromný podnik, máme tisíce klientů, a ještě mnohem více kontaktů na odborníky v oboru.“

„Tak to jste dobří,“ pokýval hlavou Bosch.

Než se sem vydal, strávil asi deset minut u počítače a zjišťoval si, co je Trident zač. Tuhle bezpečnostní agenturu pro smetánku založil v New Yorku už v roce 1996 poštovní magnát Dennis Laughton, kterého předtím unesli a vydírali na Filipínách. Laughton si hned zezачátku najal jako předáka bývalého příslušníka newyorské policie a stejně to pak dělal v každém městě, kde otevřel pobočku. Vždy si vybral šéfa místní policie nebo alespoň někoho s vysokou šarží a získal si tím pozornost médií a taky jistotu, že s ním místní policie bude spolupracovat. Říkalo se, že se Laughton před deseti lety pokusil najmout policejního ředitele losangeleského oddělení, ale ten ho odmítl a on se pak musel spokojit s Creightonem.

„Řekl jsem tvé asistentce, že o místo u Tridentu nemám zájem,“ řekl Bosch. „Tvrдила mi, že jde o něco jiného, takže bych byl rád, kdybys přešel k věci, abychom si oba mohli jít po svém.“

„Můžu tě uklidnit, nenabízím ti práci u Tridentu,“ odpověděl Creighton. „Abych byl upřímný, pokud máme být schopni zvládat delikátní záležitosti, v nichž figurují naši klienti a policie, potřebujeme plnou podporu a respekt LAPD. S tebou jako oficiálním spolupracovníkem Tridentu bychom mohli mít v tomhle smyslu problém.“

„Mluvíš o mém soudním sporu.“

„Přesně tak.“

MICHAEL CONNELLY

Bosch se téměř celý minulý rok soudil s oddělením, kde pracoval více než třicet let. Zažaloval ho, protože byl přesvědčený, že ho nelegálně poslali do penze. Nadělal si tím případem spoustu zlé krve. Jako by najednou bylo jedno, že za svou kariéru s odznakem poslal za mříže víc než stovku vrahů. Soudní tahanice už skončily, ale někteří na oddělení, zejména ti v jeho vedení, ho stále považovali za nepřítele.

„Takže kdybys mě přetáhl do Tridentu, pokazilo by ti to vztahy s LAPD,“ řekl Bosch. „To chápu. Ale zároveň ode mě něco chceš, takže co je to?“

Creighton přikývl. Bylo načase, aby to vybalil.

„Říká ti něco jméno Whitney Vance?“ zeptal se.

Bosch přikývl.

„Samozřejmě, že ano,“ dodal.

„Tak ten pán je náš klient,“ řekl Creighton. „A staráme se taky o jeho firmu, Advance Engineering.“

„Whitneyemu Vanceovi musí být tak osmdesát.“

„Vlastně už mu je osmdesát pět. A...“

Creighton otevřel prostřední zásuvku svého stolu a vytáhl z ní papír. Položil ho na stůl, aby na něj viděli oba. Bosch si všiml, že je to vytisknutý šek s ještě neodtrženou stvrzenkou. Neměl na nose brýle, takže nepřečetl částku ani další podrobnosti.

„Chce s tebou mluvit,“ dokončil Creighton úvodní řeč.

„O čem?“ zeptal se Bosch.

„To nevím. Říkal, že jde o soukromou záležitost, a vyžádal si jmenovitě tebe. Řekl mi, že ji s nikým jiným než s tebou nebude řešit. Nechal mi tady podepsaný šek na deset tisíc dolarů. Ty peníze máš za schůzku s ním bez ohledu na to, jestli se dohodnete na další spolupráci, nebo ne.“

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

Bosch nevěděl, co na to říct. V tuhle chvíli měl díky vyhranému soudnímu sporu peněz jako šlupek, ale většinu jich uložil na investiční účet s dlouhodobou výpovědní lhůtou. Chtěl si tak zajistit klidné stáří a slušná suma měla zůstat také jeho dceři. Ta ale měla před sebou ještě nejméně dva roky vysoké a pak ji čekalo nemalé školné za postgraduál. Dostávala sice hodně štědré stipendium, ale v brzké době bude třeba pokrýt ještě spoustu výdajů. Nebylo pochyb, že by deset tisíc dolarů uměl velmi dobře využít.

„Kdy a kde se má ta schůzka odehrát?“ zeptal se nakonec.

„Zítra v devět ráno v domě pana Vance v Pasadeně,“ odpověděl Creighton. „Adresa je na šeku. A asi by ses měl trochu líp obléct.“

Bosch jeho sarkastickou poznámku mlčky přešel. Vytáhl z náprsní kapsy saka brýle. Nasadil si je a natáhl se pro šek. Byl vypsán na jeho plné jméno, Hieronymus Bosch.

Šek byl ve spodní části perforovaný. Pod dírkami byla napsána adresa a čas schůzky s poznámkou: „Přijďte beze zbraně.“ Bosch šek v označeném místě složil, a když ho schovával do kapsy u saka, zvedl oči ke Creightonovi.

„Půjdu odtud přímo do banky,“ řekl. „Vyberu ho, a pokud bude všechno v pořádku, může mě zítra čekat.“

Creighton se ušklíbl.

„Všechno bude v pořádku.“

Bosch přikývl.

„Takže to je asi všechno,“ řekl.

Zvedl se k odchodu.

„Ještě jedna věc, Boschi,“ zastavil ho Creighton.

Boschovi neušlo, že v průběhu deseti minut Creighton přepnul z oslovení křestním na příjmení.

MICHAEL CONNELLY

„Copak?“ zeptal se.

„Nemám ponětí, co po tobě ten staroch bude chtít, ale je pod mojí ochranou,“ řekl Creighton. „Je pro mě víc než klient a nechtěl bych, aby ho v tomhle věku někdo tahal za nos. Ať už po tobě bude chtít cokoli, chci být v obraze.“

„Tahal za nos? Jestli se nepletu, tak ty jsi volal mně, Creightone. Jestli tady zatím někdo někoho tahá za nos, tak on mě. A je jedno, kolik platí.“

„Můžu tě ujistit, že takhle to není. Jediné tahání, které připadá v úvahu, je to, že se potáhneš až do Pasadeny, za což jsi ale dostal deset tisíc dolarů.“

Bosch přikývl.

„Dobře,“ odpověděl. „Budu ti věřit. Zítra za tím starochem zajedu a zjistím, o co jde. Ale jestli se z něj stane můj klient, tak to bude jenom mezi ním a mnou. Nebudeš v obraze, pokud mi Vance výslovně neřekne, že tě mám do všeho zasvětit. Já takhle pracuju a je mi jedno, kdo je můj klient.“

Bosch zamířil ke dveřím. Když k nim došel, ještě jednou se otočil.

„A díky za ten výhled.“

Odešel a zavřel za sebou.

Po cestě ven se zastavil u stolu recepční a nechal si potvrdit parkovací lístek. Chtěl si být jistý, že těch dvacet dolarů zaplatí Creighton, stejně jako umytí auta, které si objednal k parkování.

KAPITOLA 2

Vanceovo sídlo stálo v městečku San Rafael poblíž golfového klubu Annandale. Byla to čtvrť, v níž bydleli bohatí lidé už celé generace. Místní domy a usedlosti schované za kamennými zdmi a černými železnými ploty se už několikrát předaly z otce na syna. Tohle místo představovalo ostrý kontrast k Hollywood Hills, kam se stěhovali lidé, kteří přišli rychle k penězům a nechávali stát popelnice překypující odpadky na ulici. Tady jste na nápis *Na prodej* nenarazili. Přistěhovat se sem šlo jen po známosti, nebo přes příbuzenské vztahy.

Bosch zaparkoval u chodníku asi sto metrů od brány vedoucí na pozemek Vanceovy usedlosti. Brána měla nahoře železné hroty umně vytepané do tvaru květin. Bosch chvíli zkoumal pohledem příjezdovou cestu za bránou, která se stáčela vzhůru mezi dva kopečky a pak mizela. Nikde nebylo vidět jedinou budovu, dokonce ani garáž. Všechny jistě stály skryté pohledům z cesty za zelení nebo za železem a navíc byly určité střeženy ochrankou. Bosch však věděl, že někde za těmi kopečky v barvě dolarových bankovek čeká pětaosm-

MICHAEL CONNELLY

desátiletý Whitney Vance, který něco chce od muže, jenž právě stojí na druhé straně železné brány.

Bosch přijel na schůzku o dvacet pět minut dříve a rozhodl se strávit zbývající čas tím, že si projde několik zpráv, které ráno našel na internetu a stáhl do notebooku.

Obecné informace týkající se života Whitneyho Vance znal stejně jako zřejmě většina Kalifornňanů. Když si však zjistil detaily, musel přiznat, že ho fascinují, a dokonce začal Vance obdivovat. Tenhle muž své bohatství sice zdědil, ale dokázal ho mnohokrát znásobit. Jeho rodina žila v Pasadeně po čtyři generace a usadila se zde už v době zlaté kalifornské horečky. Právě zlato přivedlo Vanceova praděda na západ, ale nestalo se základem jeho jmění. Když nenašel zlato, založil zde první povrchové doly na železnou rudu a vytěžil z půdy v San Bernardinu tuny železa. Vanceův děda otevřel druhý povrchový důl jižně odtud, v Imperial County, a jeho otec na úspěchy svých předků navázal založením vysokých pecí a továrny zaměřené na právě se rozvíjející letecký průmysl. Vůdčí osobností tohoto odvětví byl v té době Howard Hughes, který s Nelsonem Vancem nejprve podepsal dodavatelskou smlouvu a následně z něj udělal partnera v mnoha oborech aviatiky. Hughes se dokonce stal kmotrem jediného potomka Nelsona Vance.

Whitney Vance se narodil v roce 1931 a už jako mladík zazářil. Nejprve začal studovat film na Univerzitě Jižní Kalifornie, ale toho nakonec nechal, vrátil se k rodinnému byznysu a vystudoval Kalifornský technologický institut v Pasadeně, kam kdysi chodil i jeho „strýček Howard“. Byl to právě Hughes, kdo vnukl mladému Whitneymu myšlenku studovat letecké inženýrství na Caltech.

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

Stejně jako to dělali jeho předkové, také Vance posunul rodinný byznys dál, a to velmi úspěšně a tím správným směrem. Také on však zůstal věrný původní komoditě: oceli. Získal několik vládních zakázek na výrobu leteckých součástí a založil Advance Engineering, což byla společnost, která vlastnila většinu patentů. V rodinné továrně přivedl k dokonalosti spojovací koncovky pro doplňování paliva, které se dodnes používají na všech letištích na světě. Ferit získávaný z železné rudy z Vanceových povrchových dolů se používal při úplně prvních pokusech vyrobit stíhačku schopnou uniknout z dohledu radaru. Všechny tyto procesy byly pečlivě patentovány a hlídány přímo Vancem a zajišťovaly, že se jeho společnost i v dalších desetiletích podílela na vývoji technologie stealth. Vance a jeho společnost byli součástí takzvaného vojensko-industriálního komplexu a jejich hodnota exponenciálně vzrostla zejména během války ve Vietnamu. Po celou dobu trvání války nebyla snad jediná mise, v níž by nehrálo nějakou roli vybavení produkované v Advance Engineering. Bosch si pamatoval, že viděl logo společnosti – písmeno A s šipkou místo čárky uprostřed – na stěně kovového trupu každé helikoptéry, ve které ve Vietnamu letěl.

Bosche polekalo hlasité zaklepání na okýnko řidiče. Otočil hlavu a spatřil uniformovaného pasadenského policistu a ve zpětném zrcátku pak černobílé policejní auto zaparkované hned za jeho jeepem cherokee. Tak silně se pohroužil do čtení, že vůbec neslyšel, jak za ním strážník zastavil.

Bosch musel nastartovat, aby mohl stáhnout okýnko. Věděl, o co jde. Dvacet dva let staré auto, které by potřebovalo nový lak, stálo zaparkované před usedlostí rodiny, jež výrazně pomohla vybudovat stát Kalifornie. To bylo rozhodně

podezřelé. Bylo jedno, že auto bylo čistě umyté a že on má na sobě nažehlený oblek i kravatu, které speciálně pro tuto příležitost vytáhl z igelitového obalu. Místní policii netrvalo ani patnáct minut, aby přijela narušení místního pořádku prověřit.

„Já vím, jak to vypadá, strážníku,“ začal. „Ale mám tady naproti za pět minut schůzku a právě jsem chtěl...“

„To je výborné,“ odpověděl policista. „A mohl byste laskavě vystoupit z vozu?“

Bosch se na něj krátce podíval. Očima našel jmenovku nad náprsní kapsou, na níž stálo Cooper.

„Děláte si srandu, že jo?“ zeptal se.

„Ne, pane, nedělám,“ odpověděl Cooper. „Vystupte, prosím, z vozu.“

Bosch se zhluboka nadechl, otevřel dveře a poslechl. Zvedl ruce do výšky ramen a řekl: „Jsem policejní důstojník.“

Cooper okamžitě ztuhl, což Bosch čekal.

„Nejsem ozbrojen,“ dodal Bosch rychle. „Moje zbraň je v přihrádce u spolujezdce.“

V tuhle chvíli byl rád za poznámku na útržku u šeku, kde byla prosba, aby přišel neozbrojen.

„Ukažte mi nějaký průkaz,“ požádal ho Cooper.

Bosch opatrně sáhl do náprsní kapsy saka a vytáhl pouzdro s odznakem. Cooper si bedlivě prohlédl nejprve odznak detektiva a následně i průkaz.

„Píše se tu, že jste dobrovolník,“ řekl.

„Jo,“ odpověděl Bosch. „Dělám to už jenom pro zábavu.“

„Ale jste asi dvacet kilometrů od svého okrsku, ne? Co tady děláte, detektive Boschi?“

Podal mu odznak zpátky a Bosch si ho schoval.

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

„Snažil jsem se vám to vysvětlit,“ odpověděl. „Mám tady schůzku, na kterou přijdu kvůli vám pozdě. S panem Vancem, který podle mě bydlí přímo tady.“

Bosch ukázal na černou bránu.

„A je ta schůzka policejní záležitost?“ zeptal se Cooper.

„Do toho vám vůbec nic není,“ odpověděl Bosch.

Poměrně dlouho hleděli jeden druhému do očí a ani jeden neuhnul pohledem. Nakonec Bosch řekl:

„Pan Vance už na mě čeká. Člověk jako on se zřejmě bude ptát, proč jsem přišel pozdě, a příčinu rychle vyřeší. Jak se jmenujete křestním, Coopere?“

Cooper zamrkal.

„Jděte k čertu,“ odpověděl. „Pěkný den.“

Obrátil se a vykročil k policejnímu vozu.

„Děkuji, strážníku,“ zavolal na něj Bosch.

Bosch nastoupil zpátky do auta a okamžitě se odlepil od obrubníku. Kdyby jeho staré auto mělo dost sil, aby protočilo gumy, udělal by to. Avšak jediné, co byl Cooperovi, který zůstal v zaparkovaném autě, schopen předvést, byl oblak modrého dýmu z prastarého výfuku.

Zajel k bráně vedoucí k Vanceově usedlosti a zastavil u kamery a komunikačního přístroje. Téměř okamžitě ho přivítal čísi hlas.

„Ano?“

Byl mužský, mladý a zněl takovým tím arogantním způsobem unaveně. Bosch se vyklonil z okýnka a mluvil hodně nahlas, i když věděl, že to pravděpodobně není nutné.

„Jsem Harry Bosch, mám schůzku s panem Vancem. Jsem objednaný.“

Po chvíli se brána před ním začala odsouvat do strany.

MICHAEL CONNELLY

„Jedte až k druhé bráně a zaparkujte u domku,“ řekl hlas. „Bude tam na vás čekat pan Sloan. Všechny zbraně a nahrávací zařízení zanechte v přihrádce v autě a projděte detektorem kovů.“

„Chápu,“ odpověděl Bosch.

„Jedte,“ řekl hlas.

Brána už byla úplně otevřená a Bosch jí projel. Jel po příjezdové cestě z dlažebních kostek mezi dvěma smaragdově zelenými kopečky s dokonale zastřiženým trávnickem, až dorazil k druhému plotu a dřevěné budce hlídače. Bezpečnostní zařízení skládající se ze dvou samostatných oplocených úseků mu připomněla většinu vězení, která kdy navštívil. Tady byl však samozřejmě cíl opačný – udržet lidi venku.

Druhá brána se otevřela, z budky vyšel uniformovaný strážný, naznačil Boschovi, že má projet, a ukázal mu, kde má zaparkovat. Když kolem něj Bosch projížděl, mávl na něj na pozdrav a také si všiml, že má strážný na námořnický modré uniformě nášivku Trident Security.

Jakmile zaparkoval, nařídil mu strážný, aby odložil klíče, telefon, hodinky a opasek do plastové vaničky a pak prošel pod dohledem dalších dvou členů tridentské ochranky detektorem kovů, který ze všeho nejvíc připomínal ty na letišti. Vrátili mu všechno kromě telefonu a vysvětlili mu, že ten najde po návratu v přihrádce u spolujezdce ve svém autě.

„Všimli jste si té ironie, chlapi?“ zeptal se, když si nasouval opasek do poutek u kalhot. „Tahle rodina vydělala jmění na prodeji kovů, a abyste se k nim dostali, musíte projít detektorem.“

Ani jeden z hlídačů nic neřekl.

„Aha, tak to asi napadlo jenom mě,“ řekl Bosch.

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

Jakmile si zapnul sponu na opasku, poslali ho k další úrovni ostrahy, kterou představoval muž v obleku, s nezbytným sluchátkem v uchu a mikrofonom na zápěstí a taky s ledovým pohledem příslušníka tajné policie, který k téhle výzbroji prostě patřil. Hlavu měl oholenou, aby bylo vzezření tvrdáka dokonalé. Nepředstavil se, ale Bosch předpokládal, že je to onen Sloan, jehož jméno slyšel prve z reproduktoru. Beze slova Bosche provedl služebním vchodem k ohromné vile ze šedého kamene. Bosch na první pohled hádal, že si tahle stavba nezadá s ničím, čím se mohla chlubit například rodina Du Pontů nebo Vanderbiltů. Podle Wikipedie dosahoval Vanceův majetek šesti miliard dolarů. Bosch hned po vstupu nepochyboval, že blíž americké šlechtě se už nikdy nedostane.

Zavedli ho do místnosti obložené tmavým dřevem. Na jedné ze stěn visely ve čtyřech řadách desítky zarámovaných fotek formátu A4. Na druhé straně pokoje stál bar a dvě pohovky. Sekuriťák v obleku ukázal na jednu z nich.

„Posadte se. Až bude mít pan Vance čas, přijde pro vás jeho sekretářka.“

Bosch se posadil naproti stěně s fotkami.

„Mohu vám přinést sklenici vody?“ zeptal se sekuriťák.

„Ne, děkuji,“ odmítl Bosch.

Chlap zaujal pozici vedle dveří, kterými sem vstoupili, a vložil pěst jedné ruky do dlaně druhé v gestu, kterým dával najevo, že je ve střehu a připraven na všechno.

Bosch využil času k tomu, aby si prohlédl fotografie. Zachycovaly snad celý Vanceův život a také lidi, s nimiž se během něj setkal. Na první fotce byl Howard Hughes, tedy pokud se Bosch nepletl, a mladík vedle byl Vance v pubertě.

MICHAEL CONNELLY

Oba se opírali o kovový trup letadla, na němž ještě nebyl lak. Zdálo se, že všechny ostatní fotky pokračují chronologicky od této, a to zleva doprava. Byl na nich Vance s mnoha významnými osobnostmi z oblasti průmyslu, politiky i médií. Bosch si nevzpomínal na jména všech, s nimiž tu Vance pózoval, ale od Lyndona Johnsona až po Larryho Kinga většinu z nich poznával. Vance se na všech fotkách usmíval úplně stejně, s jedním koutkem úst zvednutým, jako by dával fotografovi najevo, že to nebyl jeho nápad se fotit. Jeho tvář s každou fotkou stárla a víčka mu klesala, ale úsměv měl stále stejný.

Visely tu dvě fotografie Vance s Larrym Kingem, moderátorem, který si do svého pořadu na stanici CNN zval slavné osobnosti. Na první fotce seděli Vance s Kingem naproti sobě ve studiu, které už se více než dvacet let neměnilo. Na stole mezi nimi stála kniha. Na druhé fotografii Vance tu knihu Kingovi zlatým perem podepisoval. Bosch vstal a přešel ke stěně, aby se na fotky podíval zblízka. Nasadil si brýle a sklonil se k první fotografii tak blízko, aby přečetl titul knihy, kterou Vance v Kingově show představoval.

TECHNOLOGIE STEALTH:

Jak vznikala neviditelná stíhačka

Whitney P. Vance

Ten název Boschovi probudil paměť a on si vybavil, že Whitney Vance sepsal rodinnou historii, kterou kritikové ztrhali spíš proto, co v ní vynechal, než pro to, co obsahovala. Jeho otec, Nelson Vance, byl za svého života bezohledný byznysmen a kontroverzní politická osobnost. Říkalo se o něm,

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

aniž by se to ovšem někdy prokázalo, že byl členem spolku bohatých průmyslníků, kteří podporovali eugeniku – rádoby vědu mající za cíl možné zdokonalení lidské rasy prostřednictvím selektivního plození, v rámci kterého by se eliminovaly nechtěné vlastnosti. Poté, co podobnou doktrínu zavedli během druhé světové války nacisté a zneužili ji ke genocidě, lidé jako Nelson Vance své názory a vazby na podobné aktivity ukrývali.

V knize jeho syna se neobjevilo víc než zmínka o velkolepém projektu plném víry v lidské hrdiny, a to bez jakýchkoli negativ. Whitney Vance se v pozdějších etapách svého života natolik uzavřel do sebe, že se kniha stala důvodem vrátit ho do veřejného života a ptát se ho na věci, které v ní vynechal.

„Pane Boschi?“

Bosch se odvrátil od fotek a spatřil na opačné straně pokoje ve dveřích vedoucích na chodbu stát ženu. Vypadala tak na sedmdesát a šedivé vlasy měla svázané do komplikovaného uzlu na temeni hlavy.

„Jsem Ida, sekretářka pana Vance,“ řekla. „Pan Vance vás nyní přijme.“

Bosch šel za ní na chodbu. Šli tak daleko, že mu to připadalo, jako by došli o ulici dál. Nakonec však vystoupali po krátkém schodišti na jinou chodbu vedoucí křídlem vily postaveném poněkud výše na svahu.

„Omlouvám se, že jste musel čekat,“ řekla Ida.

„Nic se neděje,“ odpověděl Bosch. „Prohlížel jsem si fotografie.“

„Je na nich spousta historie.“

„Ano.“

„Pan Vance se na vás těší.“

„Skvělé. S miliardářem jsem ještě nikdy nemluvil.“

Jeho netaktní poznámka celý rozhovor ukončila. Bylo to, jako by zmínka o penězích v domě postaveném jako pomník bohatství vyzněla hrubě a neotesaně.

Konečně došli ke dvoukřídovým dveřím a Ida uvedla Bosche do domácí pracovny Whitneyho Vance.

Muž, za kterým Bosch přišel, seděl za stolem, zády k prázdnému krbu dost velkému na to, aby se do něj případně schoval před tornádem. Vyzábrou rukou tak bledou, že vypadala, jako by na ní měl nasazenou gumovou rukavici, pokynul Boschovi, aby šel dál.

Bosch přešel ke stolu a Vance mu ukázal na prázdnou židli naproti sobě. Nepodal mu ruku. Když se Bosch posadil, všiml si, že Vance sedí v kolečkovém křesle s elektrickým ovládáním na opěradle. Viděl také, že na stole nemá žádnou práci s výjimkou jediného listu papíru, který byl buď prázdný, nebo otočený popsanou stranou dolů.

„Pane Vance,“ řekl Bosch. „Jak se máte?“

„Jsem starý... Jak se můžu mít,“ odpověděl Vance. „Bojoval jsem jako ďas, abych přemohl čas, ale nad některými věcmi nejde vyhrát. Pro muže v mém postavení je těžké něco takového přijmout, ale už jsem rezignoval, pane Boschi.“

Znovu zvedl svou bledou kostnatou ruku a ukázal na pokoj kolem sebe.

„Všechno tohle brzy ztratí smysl,“ řekl.

Bosch se rozhlédl pro případ, že by mu chtěl Vance ukázat něco konkrétního. Napravo od něj byla sedací souprava v podobě dlouhé bílé sedačky a křesel. Pokud hostitel chtěl, mohl se schovat za barový pult stojící vedle. Na dvou stěnách visely obrazy, které byly vlastně jen stříkanci barvy.

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

Bosch se podíval na Vance a stařec mu odpověděl stejným křivým úsměvem se zvednutým levým koutkem, jaký měl ve tváři na všech fotkách v místnosti pro hosty. Vance nedokázal zvednout oba koutky najednou a usmát se naplno. Soudě podle fotek to nedokázal nikdy.

Bosch nevěděl, jak odpovědět na slova starého muže o smrti a marnosti. Místo toho tedy raději pokračoval ve společenském rozhovoru způsobem, který si chystal už od návštěvy u Creightona.

„Pane Vance, prý jste se mnou chtěl mluvit a zaplatil jste mi za to dost peněz. Pro vás to možná není tolik, ale pro mě rozhodně ano. Co pro vás tedy mohu udělat?“

Vancemu zmizel úsměv z tváře. Pak přikývl.

„Jdete přímo k věci,“ řekl. „To se mi líbí.“

Přesunul ruku na ovládání křesla a přejel blíž ke stolu.

„Četl jsem o vás v novinách,“ pokračoval. „Myslím, že loni. Šlo o ten případ s doktorem a přestřelkou. Připadl jste mi jako muž, který si stojí za svým, pane Boschi. Vyvinuli na vás velký tlak, ale vy jste to unesl. Přesně to potřebuji. Něco podobného se už moc nevidí.“

„Co po mně chcete?“ zeptal se znovu Bosch.

„Chci, abyste mi někoho našel,“ odpověděl Vance. „Něko-
ho, kdo možná nikdy neexistoval.“

KAPITOLA 3

Když Vance nasadil svou žádostí Boschovi brouka do hlavy, obrátil roztřesenou levou rukou list papíru na stole a oznámil mu, že ho musí nejprve podepsat. Jinak mu nebude moci prozradit víc.

„Je to prohlášení o mlčenlivosti,“ vysvětloval. „Můj právník tvrdí, že je neprůstřelné. Svým podpisem se zaručujete, že nikdy nikomu kromě mě nevyzradíte obsah našeho rozhovoru, ani nic o mém vyšetřování. Žádnému mému zaměstnanci, dokonce ani nikomu, kdo by tvrdil, že jedná mým jménem. Jen mně, pane Boschi. Pokud tenhle dokument podepíšete, budete se zodpovídat jen mně. Všechny výsledky svého pátrání budete předávat jen mně. Je vám to jasné?“

„Ano, je mi to jasné,“ odpověděl Bosch. „Něco takového klidně podepíšu.“

„Dobrá tedy. Tady je pero.“

Vance posunul papír po stole k Boschovi a vytáhl ze zdobeného stojanu zlaté pero. Bylo plnicí, silné a těžké a Bosch tušil, že bude z ryzího zlata. Připomnělo mu pero, kterým

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

Vance na jedné z fotek podepisoval knihu Larrymu Kingovi.

Bosch rychle přelétl obsah a pak prohlášení podepsal. Položil pero na papír a posunul obojí po stole zpět k Vancemu. Stařec schoval dokument do zásuvky a zavřel ji. Pero vzal do ruky a zvedl ho, aby si ho Bosch mohl prohlédnout.

„Tohle pero je vyrobeno ze zlata, které můj praděd vydo-loval na nalezišti v Sierra Nevadě v roce 1852,“ řekl. „To bylo ještě před tím, než ho konkurence přinutila vydat se na jih. Před tím, než si uvědomil, že ze železa toho jde vyrobit víc než ze zlata.“

Obrátil pero v ruce.

„Dědí se z generace na generaci,“ pokračoval. „Já ho mám od doby, kdy jsem odešel z domu na vysokou školu.“

Vance si pero prohlížel, jako by ho viděl poprvé. Bosch nic neříkal. Napadlo ho, jestli nemůže Vance trpět nějakými projevy senility a jestli jeho touha najít člověka, který možná nikdy neexistoval, nemůže být jen signálem, že ho pomalu opouští rozum.

„Pane Vance?“ zeptal se.

Vance vrátil pero do stojanu a podíval se na Bosche.

„Nemám ho komu dát,“ řekl. „Nic z tohohle nemám ko-mu dát.“

Byla to pravda. Podle biografických dat, která si Bosch našel, nebyl Vance nikdy ženatý a neměl děti. Na několika stránkách bylo nepřímě naznačeno, že je homosexuál, ale nic takového se nikdy nepotvrdilo. V jiných životopisech se jednoduše uvádělo, že se nechal natolik pohltnout prací, až ne-byl schopen udržet si žádný trvalý vztah, natož aby založil rodinu. Našlo se několik zmínek o krátkých románcích, ze-

MICHAEL CONNELLY

jména s hollywoodskými hvězdičkami, které krátce zazářily, ale bylo možné, že byly jen zástěrkou pro média, která měla krýt Vanceovu homosexualitu. Z posledních více než čtyřiceti let však už Bosch nenašel o žádných Vanceových vztazích jedinou zmínku.

„Máte děti, pane Boschi?“ zeptal se Vance.

„Dceru,“ odpověděl Bosch.

„Kde?“

„Na škole. Studuje Chapmanovu univerzitu v okrese Orange.“

„To je dobrá škola. Studuje filmařinu?“

„Psychologii.“

Vance se opřel v křesle a zahleděl se kamsi do minulosti.

„Když jsem byl mladý, chtěl jsem studovat film,“ řekl.

„Byl to takový mladický sen...“

Nedokončil myšlenku. Bosch si uvědomil, že bude muset vrátit peníze. Ten člověk byl pomatený a žádnou práci pro něj nemá. Nemohl si přeci od něj nic vzít, třebaže to pro Vance byly jen drobné. Bosch si nebral peníze od nemocných lidí bez ohledu na to, jak moc byli bohatí.

Vance se vrátil z propasti vzpomínek a znovu upřel pohled na Bosche. Pokýval hlavou, jako by uhodl, nač Harry myslí, pak levou rukou sevřel opěradlo svého křesla a předklonil se.

„Asi bych vám měl konečně povědět, o co jde,“ řekl.

Bosch přikývl.

„Ano, to bych byl rád.“

Vance znovu pokýval hlavou a na tváři se mu objevil onen známý pokřivený úsměv. Na chvíli se podíval pod sebe a pak znovu zvedl pohled k Boschovi. Hluboko zapadlé oči za brýlemi bez obrouček se mu najednou zaleskly.

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

„Kdysi dávno jsem udělal chybu,“ začal. „Nikdy jsem ji nenapravil, nikdy jsem se neohlížel. Nyní bych rád věděl, jestli nemám dítě. Dítě, kterému bych mohl dát své pero.“

Bosch na starce dlouze hleděl a doufal, že bude pokračovat. Když se tak však stalo, zdálo se, že se znovu ztratil v nějaké vzpomínce.

„Když mi bylo osmnáct, nechtěl jsem mít s otcovým podnikáním nic společného,“ řekl Vance. „Mnohem víc jsem se chtěl stát druhým Orsonem Wellesem. Chtěl jsem dělat filmy, ne součástky k letadlům. Byl jsem zahleděný jen do sebe, jak tomu u mladíků v tomhle věku bývá.“

Bosch si vzpomněl, jaký byl on sám, když mu bylo osmnáct. Jeho touha vyšlapat si vlastní cestičku ho přivedla až do tunelů ve Vietnamu.

„Trval jsem na tom, že půjdu na filmovou školu,“ pokračoval Vance. „V roce 1949 jsem se přihlásil na Univerzitu Jižní Kalifornie.“

Bosch přikývl. Z článků na internetu věděl, že Vance na univerzitě vydržel rok, než se vydal jinou cestou a přestoupil na Caltech, kde pokračoval v rodinných šlépějích. Na internetu však k tomu nebylo žádné vysvětlení. Bosch měl zato, že se nyní dozví, proč to Vance udělal.

„Seznámil jsem se s jednou dívkou,“ pokračoval stařec. „Mexičankou. Brzo na to otěhotněla. Byla to druhá nejhorší věc, která se mi kdy stala. První bylo to, že jsem to řekl svému otci.“

Vance se odmlčel a jeho oči zůstaly upřené na stůl před ním. Nebylo těžké si nyní doplnit prázdná místa, ale Bosch potřeboval od Vance slyšet co možná nejvíc detailů.

„Co se stalo?“ zeptal se.

MICHAEL CONNELLY

„Poslal za ní svoje lidi,“ odpověděl Vance. „Měli ji přesvědčit, aby si to dítě nechala vzít. Měli ji odvézt do Mexika, kde to šlo zařídit.“

„A odjela?“

„Jestli ano, tak ne s otcovými lidmi. Zmizela z mého života a už jsem ji nikdy neviděl. A byl jsem moc velký zbabělec, než abych ji začal hledat. Dal jsem svému otci všechno, co potřeboval, aby mě mohl ovládat: možnost znemožnit a zotudit mě. Vzhledem k jejímu věku bych dokonce mohl jít do vězení. Musel jsem udělat, co chtěl. Přestoupil jsem na Caltech a to byl konec.“

Vance pokýval hlavou, jako by sám sobě něco potvrdil.

„Tehdy byla jiná doba... pro mě i pro ni.“

Vance zvedl hlavu, dlouze se Boschovi zadíval do očí a pokračoval.

„Ale teď, teď to chci vědět. Když člověk dojde na konec, chtěl by se vrátit...“

Uběhlo pár okamžiků, než znovu promluvil.

„Pomůžete mi, pane Boschi?“ zeptal se.

Bosch přikývl. Věřil, že bolest ve Vanceových očích je skutečná.

„Už je to dávno, ale můžu to zkusit,“ odpověděl Bosch. „Nebude vám vadit, když se vás zeptám na pár věcí a budu si dělat poznámky?“

„Klidně si pište,“ odpověděl Vance. „Ale znovu vás varuji, že všechno v této záležitosti musí zůstat naprosto tajné. Některé lidi by to mohlo ohrozit na životě. Musíte být neustále ve střehu. Nepochybují, že už nyní někteří lidé zjišťují, proč jsem s vámi chtěl mluvit a co pro mě děláte. Mám pro ně připravenou verzi, kterou si projdeme později. Teď se ale klidně ptejte.“

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

Některé lidi by to mohlo ohrozit na životě. Ta slova jako by ho tížila na hrudi. Bosch vytáhl z náprsní kapsy saka notes a pero. To bylo z umělé hmoty, ne ze zlata. A koupil ho v drogérii.

„Některé lidi by to mohlo ohrozit na životě. Které lidi? Proč?“

„Nebudte naivní, pane Boschi. Než jste za mnou vyrazil, určitě jste si mě alespoň trochu prověřil. Nemám žádné dědice – alespoň ne žádné, o kterých by se vědělo. Až umřu, Advance Engineering přejde do rukou správní rady, která si bude dál mastit kapsy miliony z vládních kontraktů. Právoplatný dědic by tohle všechno změnil. Tady jde o miliardy. Vy si nemyslíte, že by lidé pro takové peníze byli schopni zabít?“

„Má zkušenost je taková, že lidé zabíjejí z různých důvodů i zcela bezdůvodně,“ odpověděl Bosch. „Pokud najdete dědice, jste si jistý, že z něj chcete udělat možný terč?“

„Dal bych mu na vybranou,“ odpověděl Vance. „Domnívám se, že tohle mu dlužím. A také bych ho chránil, jak nejlépe bych dovedl.“

„Jak se jmenovala? Ta dívka, kterou jste přivedl do jiného stavu.“

„Vibiana Duarte.“

Bosch si to zapsal do bloku.

„Nepamatujete si náhodou, kdy se narodila?“

„To si nevzpomínám.“

„Studovala na Univerzitě Jižní Kalifornie? S vámi na USC?“

„Ne, seznámili jsme se v EVK. Pracovala tam.“

„V EVK?“

MICHAEL CONNELLY

„Univerzitní menza se odjakživa jmenuje Everybody's Kitchen, společná kuchyně. Zkráceně EVK.“

Bosch okamžitě pochopil, že tohle zmařilo jeho naději, že by mohl Vibianu Duarte najít ve studentské matrice; ta byla v podobných případech velmi užitečná, protože univerzity si vedly o svých absolventech podrobné záznamy. Znamenalo to, že najít tu ženu bude ještě obtížnější a pravděpodobnost úspěchu klesla.

„Říkal jste, že byla Mexičanka,“ poznamenal Bosch. „Chtěl jste říct, že byla Latinoameričanka? Měla americké občanství?“

„Nevím. Myslím, že ne. Můj otec...“

Větu nedokončil.

„Co váš otec?“ zeptal se Bosch.

„Nevím, jestli to byla pravda, ale otec říkal, že to byl její plán,“ odpověděl Vance. „Otěhotnět, abych si ji musel vzít, a ona dostala občanství. Ale otec tvrdil spoustu věcí, které nebyly pravda, a taky věřil spoustě věcí, které byly... mimo realitu. Takže nevím.“

Bosch si vzpomněl na to, co četl o Nelsonu Vanceovi a eugenice. Pak se zeptal dál.

„Nemáte náhodou nějakou její fotografii?“

„Ne,“ odpověděl Vance. „Nemáte ponětí, kolikrát jsem si přál, abych nějakou měl. Abych se na ni mohl ještě jednou podívat.“

„Kde bydlela?“

„Kousek od školy, jen pár bloků vedle. Chodila do práce pěšky.“

„Pamatujete si adresu? Nebo alespoň ulici?“

„Ne, nepamatuji. Už je to strašně dávno a já jsem se hroz-

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

ně dlouho snažil dostat ji z hlavy. Ve skutečnosti jsem ale od té doby nikoho tak moc nemiloval.“

Tohle bylo poprvé, kdy se Vance zmínil o lásce, nebo vůbec naznačil, jak hluboký byl jejich vztah. Bosch ze zkušenosti věděl, že když se díváte do vlastní minulosti, vidíte ji přes velkou lupu. Všechno je větší, výraznější. Románek z vysoké se ve vzpomínkách může snadno proměnit v životní lásku. Vanceova bolest se však zdála být skutečná i po desetiletích, která od oněch událostí uběhla. Bosch mu věřil.

„Jak dlouho jste byli spolu, když se to všechno stalo?“ zeptal se.

„Bylo to osm měsíců od chvíle, kdy jsem ji uviděl poprvé, do okamžiku, kdy jsem ji viděl naposledy,“ odpověděl Vance. „Osm měsíců.“

„Pamatujete si, kdy vám řekla, že je těhotná? Myslím, který to byl měsíc v roce, nebo aspoň roční období?“

„Bylo to hned po začátku letního semestru. Nastěhoval jsem se na koleje jen proto, že jsem věděl, že ji tam budu vídat. Takže konec června 1950. Možná začátek července.“

„A říkáte, že jste spolu chodili osm měsíců?“

„Začalo to v září předcházejícího roku. Všiml jsem si jí hned, když jsem přišel do EVK. Pár měsíců jsem ale neměl odvahu ji oslovit.“

Stařec se znovu zadíval do stolu.

„Co si ještě pamatujete?“ pobídl ho Bosch. „Setkal jste se někdy s její rodinou? Nepamatujete si nějaká jména?“

„Ne, nesetkal,“ zavrtěl hlavou Vance. „Říkala, že táta je přísný a že jsou katolíci, což já jsem nebyl. Víte, byli jsme jako Romeo a Julie. Nikdy jsem neviděl její rodinu a ona se nikdy nesetkala s mou.“

MICHAEL CONNELLY

Bosch si z Vanceovy odpovědi vzal tu část, která mohla jeho vyšetřování posunout dál.

„Víte, do kterého kostela chodili?“

Vance zvedl hlavu a pohled měl najednou velmi ostrý.

„Řekla mi, že ji pojmenovali po kostele, kde byla pokřtěna. Svaté Vibiany.“

Bosch přikývl. Původní kostel svaté Vibiany byl v centru, jen ulici od ústředí LAPD, kde kdysi pracoval. Byl víc než sto let starý a v roce 1994 ho těžce poškodilo zemětřesení. Kousek od něj proto postavila církev nový kostel a ten starý věnovala městu a zakonzervovala. Bosch si nebyl jistý, ale měl tušení, že je z něj teď knihovna nebo koncertní síň. Spojení s Vibianou Duarte však bylo dobré. Katolická církev si vedla záznamy o narozeních i křtech. Bosch měl pocit, že tahle dobrá zpráva plně vykompenzovala tu špatnou, že Vibiana nestudovala na USC. Zároveň dávala poměrně velkou možnost, že Vibiana měla americké občanství, ať již na tom byli její rodiče stejně, či nikoli. Vystopovat ji ve veřejných záznamech jako americkou občanku bude mnohem snazší.

„Pokud by dítě donosila, kdy by se narodilo?“ zeptal se.

Byla to choulostivá otázka, avšak jestli měl Bosch procházet záznamy, potřeboval zúžit rozmezí možného data narození.

„Myslím, že když mi to řekla, byla ve třetím měsíci,“ odpověděl Vance. „Takže bych řekl, že termín mohla mít v lednu následujícího roku. Možná v únoru.“

Bosch si to zapsal.

„Kolik jí bylo let, když jste se poznali?“

„Když jsme se seznámili, bylo jí šestnáct,“ přiznal Vance. „Mně bylo osmnáct.“

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

Tohle byl další důvod, proč jeho otec reagoval, jak reagoval. Vibiana nebyla zletilá. Přivést v roce 1950 do jiného stavu šestnáctiletou dívku, za to mohl mít Whitney menší, nicméně nepříjemné opletačky se zákonem.

„Chodila na střední?“ zeptal se Bosch.

Věděl, jak vypadá okolí USC. Pokud chodila na střední školu, byla by to pravděpodobně Střední škola výtvarného umění – další možný zdroj záznamu.

„Nechala školy, aby mohla pracovat,“ řekl Vance. „Její rodina potřebovala peníze.“

„Nezmínila se někdy, čím se živí její otec?“ zeptal se Bosch.

„To si nevybavuji.“

„Tak dobře. Zpátky k jejímu narození. Na datum si nevzpomínáte, ale vybavujete si, jestli jste během těch osmi měsíců spolu slavili její narozeniny?“

Vance se krátce zamyslel a pak zavrtěl hlavou.

„Ne, nepamatuji si, že by v té době slavila narozeniny,“ odpověděl.

„Jestli jsem si to správně poznamenal, tak jste spolu chodili od konce října do června, možná začátku července. To znamená, že by se měla narodit zhruba mezi červencem a říjnem.“

Vance přikývl. Zúžení možného data narození na čtyři měsíce mohlo Boschovi usnadnit hledání v záznamech. Klíčovým momentem bude zjistit přesné datum narození Vibiany Duarte. Od něj se pak bude moci odpíchnout. Bosch si udělal poznámku a přidal k měsícům pravděpodobný rok narození: 1933. Pak zvedl hlavu k Vancemu.

„Myslíte, že váš otec zaplatil jí nebo její rodině, aby hezky tiše zmizeli ze světa?“ zeptal se.

MICHAEL CONNELLY

„Jestli ano, tak mi o tom neřekl,“ odpověděl Vance. „Ze světa jsem zmizel já. Byla to zbabělost, kterou si vyčítám celý život.“

„Už jste ji někdy předtím hledal nebo si na to někoho najal?“

„Bohužel ne. Ale netuším, jestli se ji nesnažil najít někdo jiný.“

„Jak to myslíte?“

„Myslím tím to, že se ji mohl pokusit najít někdo, kdo se potřeboval připravit na okamžik, kdy umřu.“

Bosch se nad tím dlouze zamyslel. Pak se podíval na těch pár poznámek, které si udělal. Měl pocit, že pro začátek má informací dost.

„Říkal jste, že máte nachystanou historku, kterou vysvětlíte, proč jsem tu dnes byl.“

„Ano. Napište si jméno James Franklin Aldridge.“

„Kdo to je?“

„Můj první spolubydlící na USC. Vyhodili ho hned po prvním semestru.“

„Kvůli prospěchu?“

„Ne, kvůli něčemu jinému. Navenek budeme tvrdit, že jsem vás požádal, abyste našel mého bývalého spolubydlícího, protože se mu chci omluvit za něco, co jsme kdysi provedli společně, ale za co pykal jenom on. Když budete prohledávat záznamy z oné doby, nebude to nikomu podezřelé.“

Bosch přikývl.

„To by mohlo fungovat. A je to pravda?“

„Ano.“

„Asi bych měl vědět, co jste provedli.“

„To k jeho nalezení vědět nepotřebujete.“

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

Bosch chvíli čekal, ale Vance už k tomu nehodlal nic dodat. Harry si ještě ověřil, jak se jméno toho muže správně píše, a pak zápisník zavřel.

„Poslední otázka. Je pravděpodobné, že je Vibiana Duarte mrtvá. Co když ale měla dítě a já najdu nějaké žijící potomky? Co mám dělat? Můžu se s nimi spojit?“

„Ne, v žádném případě. Dokud všechno neoznámíte mně, nebudete nikoho kontaktovat. Než budeme s někým konkrétním mluvit, budu si chtít všechny informace perfektně prověřit.“

„Myslíte třeba testy DNA?“

Vance přikývl a dlouze si Bosche prohlížel. Pak znovu sáhl do zásuvky. Vyndal z ní neoznačenou obálku vystlanou bublinkovou fólií. Posunul ji po stole k Boschovi.

„Věřím vám, pane Boschi. Poskytl jsem vám tolik informací, že byste mě mohl podvést. Jsem přesvědčený, že to neuděláte.“

Bosch si obálku vzal. Nebyla zalepená. Podíval se dovnitř a objevil zkumavku z průhledného skla s tyčinkou, kterou se odebíral vzorek slin. Byl to Vanceův vzorek DNA.

„Taky můžete podvádět vy mě, pane Vance.“

„A jak?“

„Bylo by lepší, kdybych vám vzorek odebral sám.“

„Máte mé slovo, že je můj.“

„A vy máte moje.“

Vance přikývl a ani jeden už zjevně neměl co říct.

„Myslím, že pro začátek mám všechno, co potřebuju.“

„V tom případě mám na vás poslední otázku, pane Boschi.“

„Ven s ní.“

MICHAEL CONNELLY

„Jsem zvědavý, protože tohle jsem se o vás z novinových článků nedozvěděl. Zároveň mám pocit, že jste zhruba v tom věku. Co jste dělal během války ve Vietnamu?“

Bosch si dal s odpovědí načas.

„Byl jsem tam,“ odpověděl nakonec. „Dvakrát. Asi jsem vašimi vrtulníky letěl víckrát než vy sám.“

Vance přikývl.

„Asi ano,“ připustil.

Bosch se postavil.

„Jak se s vámi spojím, když se budu chtít na něco zeptat, nebo vám říct, co jsem zjistil?“

„Jistě.“

Vance otevřel zásuvku a vytáhl vizitku. Třesoucí se rukou ji podal Boschovi. Bylo na ní jen telefonní číslo, nic víc.

„Zavolejte na to číslo a já vám to zvednu. Když to nevezmu já, pak je něco špatně. Nikomu jinému nevěřte.“

Bosch zvedl oči od čísla na vizitce k Vancemu. Ten vypadal na kolečkovém křesle s pokožkou bledou a tenkou jako papír a zbytky bílých vlasů zranitelný jako uschlý list. Napadlo ho, jestli jeho opatrnost nehraničí s paranoiou. Mohla být informace, kterou bude hledat, skutečně tak nebezpečná?

„Jste v nebezpečí, pane Vance?“ zeptal se.

„Muž v mém postavení je vždy v nebezpečí,“ odpověděl Vance.

Bosch přešel palcem po ostré hraně vizitky.

„Brzy se vám ozvu,“ řekl.

„Ještě jsme se nedohodli na odměně za vaši práci,“ zastavil ho Vance.

„Pro začátek jste mi zaplatil dost. Uvidíme, jak to půjde.“

„Ty peníze jste měl na cestu sem.“

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

„Rozhodně to stačilo a zatím je to víc než dost, pane Vance. Můžu se vyprovodit sám? Nespustím nějaký alarm?“

„Jakmile vyjdete z místnosti, přijdou si pro vás.“

Vance zachytil Boschův zmatený pohled.

„Tohle je jediná místnost v domě, ve které nejsou kamery,“ vysvětloval. „Hlídají mě kamerami dokonce i v ložnici. Tady jsem ale chtěl mít soukromí, trval jsem na tom. Jakmile vyjdete ze dveří, přijdou pro vás.“

Bosch přikývl.

„Chápu,“ odpověděl. „Brzy se ozvu.“

Prošel dveřmi a vykročil chodbou. Přišel mu naproti muž v obleku a beze slova ho vyprovodil z domu až k autu.

KAPITOLA 4

Bosch v minulosti pracoval na odložených případech a také díky nim se uměl velmi dobře pohybovat zpátky v čase. Věděl, jak se vrátit do minulosti a najít v ní konkrétní lidi. Cesta do roku 1951 bude zatím nejdelší a zřejmě také nejobtížnější, jakou kdy podnikl, ale věřil, že ji zvládne. Představovala pro něj vzrušující výzvu.

Na začátku stál úkol zjistit datum narození Vibiany Duarte a Bosch byl přesvědčen, že ví, jak na to. Po schůzce s Vancem nejel domů, ale zamířil po dálnici číslo 210 přes severní okraj údolí do města jménem San Fernando.

San Fernando nemělo víc než pět čtverečních kilometrů a představovalo jakýsi ostrov uprostřed losangeleské aglomerace. Před sto lety byla všechna města nacházející se v údolí San Fernando Valley připojena k Los Angeles, a to z jediného důvodu. Tím byl nově vybudovaný vodovod schopný zachránit místní úrodná pole před vysycháním a sprašováním. K Los Angeles se připojovalo jedno město za druhým a metropole se směrem na sever rychle rozrůstala, až celou oblast

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

pohltila. Tedy až na městečko o rozloze pět a půl čtverečního kilometru, které dalo celému údolí jméno – San Fernando. Tam vodu z L.A. nepotřebovali. Měli více než dostatečné zásoby pod zemí. Jeho představitelé odmítli všechny nabídky velkého souseda a městečko zůstalo nezávislé.

Bylo tomu tak i o sto let později. Zemědělskou tradici celého údolí už dávno vystřídal městský ruch, avšak San Fernando si citlivě zachovávalo nádech starého maloměsta. Typickým městským problémům a kriminalitě se samozřejmě nedalo vyhnout, ale nikdy nešlo o nic, s čím by si místní miniaturní policejní sbor neporadil.

Tedy až do finančního krachu v roce 2008, kdy došlo k bankovní krizi a celosvětová ekonomika se řítila ve vývrtce k zemi. Trvalo jen pár let, než vlna finančních problémů zasáhla i San Fernando. Došlo k opakovaným zásadním škrtům v rozpočtu. Šéf místní policie Anthony Valdez musel během let 2010 až 2016 zredukovat počet zaměstnanců svého oddělení ze čtyřiceti na třicet. Skupina detektivů se smrškla z pěti na pouhé dva: jeden měl na starosti majetkové trestné činy, ten druhý násilné. Valdezovi se začaly na stole hromadit nevyřešené případy, z nichž některé se vůbec řešit nezačaly.

Valdez se narodil a vyrostl v San Fernandu, ale zkušenosti získal během praxe u losangeleské policie, kde sloužil dvacet let a dosáhl hodnosti kapitána. Nakonec si vzal rentu a zároveň přijal místo šéfa policejního oddělení ve svém rodném městě. Měl spoustu konexí ve velkém městě, které doslova obklopovalo to jeho, a jeho odpovědí na finanční krizi bylo rozšíření řady policistů o nadšence, kteří pracovali na částečný úvazek nebo jako dobrovolníci, tedy bez nároku na mzdu.

Právě toto rozšíření řad přivedlo náčelníka Valdeze

MICHAEL CONNELLY

k Harry Boschovi. Hned zpočátku kariéry u LAPD byl Valdez přidělen k jednotce na potlačování gangů v hollywoodské divizi. Tam tvrdě narazil na jakéhosi poručíka jménem Pounds, který na něj napsal stížnost a neúspěšně se ho pokusil degradovat či rovnou vyhodit.

Valdezovi se podařilo vyhnout obojímu a o pár měsíců později se dozvěděl o detektivovi jménem Bosch, který se s Poundsem rovněž dostal do křížku, ovšem s tím rozdílem, že ho prohodil skleněnou vitrínou hollywoodského nádraží. Valdez na to jméno nikdy nezapomněl, a když se o mnoho let později dočetl, že se Harry Bosch po nuceném odchodu do penze soudí s LAPD, zvedl telefon.

Valdez nemohl Boschovi nabídnout peníze, ale mohl mu dát něco, čeho si Bosch cenil mnohem víc: policejní odznak a přístup ke všem odloženým případům ve městě. Dobrovolníci v San Fernandu měli na starosti jen tři věci: jako služebně činní si museli udržovat výkonnostní standard, jednou měsíčně absolvovat povinné cvičení ve střelbě a odpracovat nejméně dvě směny za měsíc.

Pro Bosche nebylo co řešit. Losangeleská policie ho už nepotřebovala nebo nechtěla, zatímco tohle malé město v údolí ano. Navíc v něm byla spousta práce a obětí zločinu čekajících na spravedlnost. Bosch nabídku okamžitě přijal. Věděl, že mu umožní pokračovat v tom, co bylo smyslem jeho života, a výplatu k tomu nepotřeboval.

Požadavky na policistu dobrovolníka s přehledem splnil, respektive překročil. Jen vzácně se stávalo, že by neodsloužil alespoň dvě směny týdně, natož měsíčně. Byl v kanceláři tak často, že mu trvale přidělili jednu z kójí, která zůstala po personálních škrtech neobsazená.

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

Většinou pracoval právě tam nebo naproti policejní stanici na First Street ve staré městské věznici. Cely tady byly totiž přestavěny na skladiště. Na místě bývalé záchytky se nacházely tři řady regálů se složkami odložených případů táhnoucí se i desítky let do minulosti.

Protože na vraždy se na rozdíl od všech ostatních zločinů nevztahovala promlčecí lhůta, byla tu spousta případů, která zůstala nedostatečně prošetřena, natož objasněna. V městěčku k mnoha vraždám nedocházelo, ale Bosch pečlivě procházel jednu po druhé a hledal, kde by se daly využít nové postupy k prošetření starých důkazů. Stejně tak procházel všechny nepromlčené sexuální motivované útoky, postřelení a útoky s vážným zraněním oběti.

Ve všem měl ohromnou svobodu. Mohl si sám rozvrhnout pracovní dobu, a když se chtěl pustit do soukromého vyšetřování, mohl si udělat čas. Náčelník Valdez věděl, jaké má štěstí, že pro něj pracuje detektiv s takovými zkušenostmi, a nikdy Boschovy soukromé aktivity ani slovem nekomentoval. Jen několikrát zdůraznil, že se soukromé a policejní vyšetřování nikdy nesmí dostat do střetu. Harry k soukromému vyšetřování nesměl zneužívat ani odznak, ani přístup do policejní databáze. Takový přestupek by byl důvodem k propuštění.

KAPITOLA 5

Vražda hranice města neuznává. Většina případů, které Bosch obnovil a začal vyšetřovat, ho přivedla zpátky do rajónu LAPD. Dalo se to čekat. Se San Fernandem hraničila dvě velká oddělení: na západě přecházel okresek města v rajón oddělení Mission Hills a na východě byla oblast spravovaná foothillským oddělením. Bosch během čtyř měsíců objasnil dvě nevyřešené vraždy, které byly součástí války gangů. Po-dařilo se mu spojit je s jinými vraždami v L.A. na základě balistických zkoušek. Pachatelé už však seděli ve vězení. Třetí vraždu pak spojil s dvěma hledanými podezřelými, po kterých šlo jedno větší oddělení.

Na základě typických společných znaků a také testů DNA Bosch propojil čtyři případy sexuálních útoků, k nimž došlo během čtyř let přímo v San Fernandu. V tuhle chvíli prošetřoval, zda by nemohl mít útočník na svědomí i nějaká znásilnění v Los Angeles.

Bosch si pro cestu z Pasadeny zvolil dálnici 210, protože tady mohl snadno hlídat, jestli ho někdo nesleduje. Přes po-

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

ledne byl provoz mírný. Stačilo několikrát změnit rychlost, jet nejprve deset kilometrů za hodinu pod maximální povolenou a pak ji krátce o dvacet překročit, a sledovat ve zpětném zrcátku, jestli nějaké auto za ním nedělá totéž. Nebyl si jistý, jak moc vážně má brát Vanceovy obavy ohledně možného nebezpečí, ale neuškodí, když si pohlídá záda. Na silnici za sebou nic neviděl. Bylo mu však jasné, že mu během návštěvy u Vance mohli do auta namontovat sledovací zařízení. Nebo vlastně už během návštěvy u Creightona v U.S. Bank Tower. To bude muset prověřit později.

Během patnácti minut se dostal na konec údolí a ocitl se zpátky v L.A. Sjel na Maclay Street a po ní přímo do San Fernanda, kde zahrnul na First Street. Místní policejní stanice sídlila v patrové budově s bílou fasádou a střechou z červených tašek. Obyvatele městečka tvořili z devadesáti procent Latinoameričané a městské budovy nesly nádech mexické kultury.

Bosch zaparkoval na místě pro zaměstnance a elektronickým klíčem si otevřel boční vchod. Přes okýnko ohlašovny kývl na pozdrav dvěma uniformovaným policistům a kráčel chodbou kolem kanceláře náčelníka do té své.

„Harry?“

Bosch se otočil a podíval se dveřmi do kanceláře náčelníka Valdeze. Ten seděl za stolem a kynul mu, aby šel dovnitř.

Harry vešel. Kancelář šéfa oddělení nebyla tak velká jako v budově LAPD, ale působila příjemně a byla v ní pohovka pro neformální schůzky. Ze stropu visela černobílá helikoptéra s nápisem SFPD – Policejní oddělení San Fernando. Když tady byl Bosch poprvé, vysvětlil mu Valdez, že je to jediný oficiální vrtulník místní policie – parodie na skuteč-

nost, že žádný nemají a v případě potřeby musejí žádat o leteckou podporu policejní oddělení v Los Angeles.

„Jak to jde?“ zeptal se Valdez.

„Nemůžu si stěžovat,“ odpověděl Bosch.

„Ani my ne. Moc si tvoji práce tady vážíme. Posunul ses nějak v případě toho Sklenáře?“

Tak se říkalo sexuálnímu deviantovi odpovědnému za několik znásilnění, kterého Bosch odhalil.

„Právě si jdu přečíst odpovědi na náš e-mail. Pak mám schůzku s Bellou a domluvíme se, co dál.“

„Dostal jsem zprávu od psychologa ohledně jeho profilu, když jsem schvaloval platbu. Zajímavé počtení. Toho chlapa musíme dostat.“

„Snažím se.“

„Dobře. Nebudu tě zdržovat.“

„V pořádku, šéfe.“

Bosch se krátce podíval na helikoptéru a vyšel ze dveří. Kancelář pro detektivy byla na stejné chodbě jen o kus dál. Podle měřítek LAPD a asi i podle všech jiných měřítek byla velmi malá. Kdysi se skládala ze dvou místností, ale jednu z nich pronajali Ústavu soudního lékařství, který si v ní zřídil odloučené pracoviště pro dva své vyšetřovatele. Do druhé místnosti se tedy musely vejít kóje pro tři detektivy a ještě pracovna velitele o velikosti šatní skříně.

Boschova kóje byla ze tří stran ohraničena metr a půl vysokými stěnami, které mu poskytovaly jisté soukromí. Volná strana však byla přímo proti dveřím pracovny velitele. Tenhle post měl zastávat na plný úvazek někdo nejméně s hodností poručíka, ale v důsledku škrtů a personálních změn ji v tuhle chvíli zastával jediný kapitán na oddělení. Jmenoval se Tre-

ODVRÁCENÁ STRANA KONCE

vino a zatím nebyl přesvědčen, že mít tady Bosche a nechat ho štourat se ve starých případech je dobrý nápad. Připadalo mu podezřelé, že je Bosch ochoten tak dlouho pracovat bez nároku na odměnu, a bedlivě ho sledoval. Jediná věc, která Boschovi tuhle nechtěnou pozornost trochu ulehčovala, byla skutečnost, že Trevino seděl na více židlích, jak tomu bývalo zvykem například u malých agentur.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!